

PASTORETS ROCK

FAIXA I MANILLES

VA COMENÇAR SENT COM UNA BROMA ENTRE ELS AMICS, PERÒ A HORES D'ARA JA S'HA CONVERTIT EN UN DELS GRUPS LLEIDATANS AMB MÉS CONCERTS. PASTORETS ROCK PUBLIQUEN EL DISC *2 DE 10 AMB FAIXA* (A-TRAK, 2008), UNA NOVA REMESA DE CANÇONS POPULARS ADAPTADES A RITME DE ROCK, REGGAE I HIP-HOP.

TEXT: R.P. FOTO: XAVIER VELA

En uns temps en què les discogràfiques no aposten per grups novells, les bandes modestes s'obren camí a base d'autogestió i de directes. Pastorets Rock van publicar fa dos anys *Bon cap de rock* (Picap, 2006), i s'han fet un tip de fer bolos no només per Nadal, sinó durant tot l'any. El grup ha decidit autoeditar el segon disc amb el segell A-Track, la marca discogràfica dels estudis Track a Track, que gestionen Robert Riu 'Puça' i Jordi Rexach 'Mante', guitarrista i baixista del grup.

Un dels cantants de Pastorets, Ferran Aixalà, comenta: "Són cançons que ja fèiem en directe i que segueixen la mateixa línia: versions actualitzades de peces populars i tradicionals". Així, hi trobem des d'una versió ska-reggae d'"El virolai" fins a la musicació del poema "La vaca cega" de Pere Quart a ritme de hip-hop. "Mirem que siguin cançons conegudes arreu del país. Potser l'única que se surt de la tònica és 'El garrotín', molt lleidatana, però que a hores d'ara ja coneix tothom." A la versió de Pastorets Rock hi col·laboren Joan Reig (Els Pets), Lo Pardal Roquer i Carles Belda. A canvi, l'avi de Pastorets Rock, el particular Perot de Cal Xefla, ja ha col·laborat amb el Conjunt Badabadoc d'en Belda cantant "Rosó". Entre les versions també hi destaca "Cada dia és un nou pas" d'Esquirols: una de les 'pastorettes' del grup, Aloma Vilamala, és filla de Joan Vilamala, un històric membre fundador d'aquest històric grup osonenc. El grup protagonitzarà el proper 25 de desembre a Lleida el tradicional Concert de Nadal.

HEROIS DE LA KATALUNYA INTERIOR FES-TE 'QUILLO'

ELS HEROIS SÓN A LA MÚSICA EL QUE *SOUTHPARK* ÉS A LA TELEVISIÓ. LA SEVA VOCACIÓ DE FRANCTIRADORS, DISPARANT A TORT I A DRET CONTRA TOTHOM, ELS HA SITUAT EN EL PUNT DE MIRA DEL POLÍTIICAMENT CORRECTE. TENEN UN ANTICLUB DE FANS, ALS QUALS NOMÉS ELS MANCA ACUSAR-LOS DE SER LA PELL DEL DIABLE. PERÒ TAL COM AFIRMEN HKI, "SI ET PRENS SERIOSAMENT EL QUE DIUEN UNS PAIOS VESTITS AMB *MONO* DE MECÀNIC I MÀSCARES DE LLUITADOR MEXICÀ, TENS UN PROBLEMA".

TEXT: JORDI RIBA / FOTO: ARXIU DESCONCERTS

Les llengües dels MCs d'Herois de la Catalunya Interior no tenen cap marca dental, perquè no se la mosseguen. "No practiquem l'autocensura, ni tenim por del que diran, ni pretenem ser políticament correctes. Ens agrada donar canya i dir coses sense embuts". Aprofitant la promoció que els brinda l'edició del seu primer disc físic, *Glamour almo-gabber* (Ratafia&Manta, 2008), el cantant Quirze Moniato desmunta els clixés negatius que ha propagat la seva nèmesi musical, *Antiherois*: "Si es pensen que som uns homòfobs o uns racistes, és que no tenen cap mena de sentit de l'humor". Per aquest component del clan Moniato, "el problema és que la gent es pren el que cantem com a dogmes de fe. Si al tema 'Toc a sometent' diem 'dominicans i magrebins anant drogats embruten la Patum', és evident que volíem parlar de l'assassinat de Josep Isanta, i no criminalitzar tots els immigrants".

Per als HKI, mentre la gent tingui ganes de riure's de si mateixa, és igual quina sigui la seva afiliació ideològica, musical o tribal. "Ens segueixen els pelats, perquè fem música electrònica; gent de l'esquerra independentista, perquè cantem en català, i els moderns amb ulleres de pasta, perquè els agraden els xous que muntem a dalt de l'escenari." Entre els seus herois musicals, citen *Aviador Dro*, *Front 242*, *Chimo Bayo*, *Beastie Boys*, *Sisa*, *La Trinca*, però sobretot *Devo*: "Eren quatre *garrulos* que ens van demostrar que pel fet de ser de poble no tenien menys credibilitat que la banda més *cool* de Brooklyn".

I és que a Herois, al marge de la seva qualitat, se'ls cita constantment per la seva procedència de la Catalunya profunda (són del Moianès): 'Hip-hop amb boina' o 'DJ Hell versus el Timbaler del Bruc' són alguns dels epítets que els han dedicat. "Tots els crítics que ens recorden que som de poble són els que es fan palles pensant en la Manchester dels anys vuitanta. I sembla que no recordin que abans de l'aparició de Factory Records o The Hacienda, Manchester era una ciutat grisa davant de la *hype* Londres. Què passa, que si una banda fa música fora de Barcelona no té credibilitat?"

Independentment de la càrrega ballable de profunditat que conté *Glamour almo-gabber*, la concepció de gran *collage* del disc proposa un joc de referències a l'oient que va des de l'humorista *Eugenio*, *Joan Capri* o *Paco Pil* fins a "La presó del Rei de França"... Tot és vàlid per a aquests almogavers del *beat*.